

נמר-הבן

כתבה טרסה נג

מבוסס על אגדה סינית של פו צ'ו לינג (מאה ה-17)

אלמנה זקנה בשם צ'ן-מה חיה עם בנה ביער באזור
שנקסי שבסין. הבן היה צייד מורשה על ידי המוסדות
המקומיים לצוד נמרים. הוא ירש את המקצוע של
מאביו ומאבא של אביו. הכנסות ממכירת העורות,
הבשר והעצמות של הנמרים הנצודים הספיקו כדי
לפרנס אותו ואת אמו בבקתת בוץ קטנה.
כך היה עד שסערת שלג חורפית הפרידה את בנה
של צ'ן-מה משאר הציידים. הוא נשאר לבדו והיה לטרף
של נמרה רעבה.

אחרי שעבר הצער והאבל הראשונים צ'ן-מה הבינה שהיא במצב נואש נשארה
לבדה וללא מפרנס. היא פנתה לכן לשופט שבאזור וזה החליט שהיא צריכה לקבל חלק
הכנסה מכל נמר נצוד על ידי האחרים. ברור שהציידים האחרים לא שמחו במיוחד
מהחלטה הזו.

לכן כשבסוף צדו את הנמרה שטרפה את הבן, לא מסרו לה את החלק בהכנסה, אלא

הביאו לה את גור הנמרים צעיר ביותר. הגור היה כמו
כדור שער, עם רגליים חלשות וללא שיניים. עיניו
הירוקות היו מלאות דמעות וצ'ן-מה ריחמה על הייצור
הקטן.

אחרי שהציידים עזבו, גור הנמרים גרר את עצמו אל
צ'ן-מה ושכב לרגליה. היא גירדה לו מאחורי האוזניים
והוא ליקק את נעליה בלשונו הרכה.

האלמנה הזקנה הביטה על הגור ואמרה: "אמרו לי
לשחוט אותך ולעשן את בשרך כדי שיהיה לי מה
לאכול. מהעור שלך אוכל להכין לי נעליים חמות לחורף
ומעצמותיך מרקחת שמרפא את עצמותי הכואבות. אבל איך אוכל להרוג אותך? אתה כל
כך קטן ומלא חיים וכשאני זקנה וחלשה."

היא שחררה את החבל שעל צווארו של הגור והאכילה אותו בדייסה שבישלה משורשים. הבן שלה הכין מספיק תבואה במחסן והיא חשבה שתוכל איכשהו לעבור את החורף.

בלילות חורף, כשלא היה כבר מספיק עצי הסקה וצ'ן-מה לא יכלה לחמם את מיטתה, היא ישנה כשהגור צמוד לידה, כי פרוותו הייתה רכה וחמה.

צ'ן-מה הייתה תופרת זריזה ונשים רבות מהסביבה הביאו לה עבודות תפירה. הן שילמו לה בתבואה ובבשר מיובש. תחילה הגור לא יפחיד אותן, כי היה קטן כמו חזירון. אך במשך הזמן הוא גדל וכבר באביב היה גדול כמו עגל, ובעל שיניים וציפורניים חדות. הנשים סיפרו לבעליהן ואלה באו כדי להרוג את הנמר.

אבל צ'ן-מה לקחה חנית של בנה ואיימה על כל אחד שהעז לבוא ולגרום נזק לחיית מחמד שלה.

"איבדתי את בעלי ואת בני. הנמר הזה הוא היחיד שנשאר לי לחברה. אלך לשופט הכפר ואדרוש לאמץ אותו כבני."

הציידים חשבו שהיא השתגעה וצחקו ממנה, אך
מאחר שהייתה כל כך החלטית, לא העזו להרוג את
הנמר ללא אישור של השופט. הם הלכו אחרי צ'ן-מה
והנמר שלה לבית המשפט.

"גבירתי המכובדת" אמר השופט "בקשתך
בהחלט לא רגילה. האם אינך מפחדת שהנמר פעם
יהפוך פראי ויטרוף אותך?"
"אדוני מכובד" ענתה האלמנה "ממה יש לי
לפחד? ממילא חייתי כבר זמן רב מדי. דאגתי
היחידה עכשיו היא שלא אשאר בודדה לגמרי. אנא,
תן לי לאמץ את הנמר הצעיר, כי הוא היום כמו בן לי."

השופט לא רצה לסרב לאישה הזקנה ולכן אמר לעוזרו
להכין מסמך מתאים. וכדי לשמור על הנמר בפני
הציידים, הורא להכין תליון נחושת גדול ולשים אותו
על צווארו של הנמר. עליו חרטו שם "פו-צ'י" שפירושו
נמר-הבן.

לאות תודה כרעה צ'ן-מה ברך בפני השופט ודפקה
בראשה באדמה ארבע פעמים. ואז הובילה את פו-צ'י
לבקתת היער שלה.

בחורף הבא פו-צ'י גדל למימדיו המלאים. מאחר
והשתובב בבקתה, וזו עלולה הייתה להתמוטט, הסכימה לו צ'ן-מה להתגורר במערה
קרובה.

אך הנמר חזר אליה לעתים קרובות ותמיד הביא מתנה
כלשהי בפיו צבי הרוג או ענף עץ יבש להסקה. הוא
גם אהב מאוד שהיא גירדה לא אחרי האוזניים והוא
ליקק את נעליה. הוא דאג לצרכיה של צ'ן-מה כאילו
הבן שלה היה עוד חי.

צ'ן-מה נפטרה בשיבה טובה כשהיא בת מאה שנים
ויותר. הציידים ראו שפו-צ'י שומר כל לילה ליד קברה.
הם לא הטרידו אותו כי הוא לא תקף מעולם בני אדם
או חיות בית. כך היה שנים רבות, עד שיום אחד לא

ראו יותר את הנמר.

כדי לכבד את נמר-הבן הציידים בנו מצבת אבן קטנה ליד קברה של צ'ן-מה ועליה

חרטו את סיפורו של נמר-הבן.

מאז פו-צ'י הוא מקור לאגדות רבות במחוז שנקסי.

פו צ'ונג לינג,

כפי שאולי היה נראה

מבוסס על אחד מהסיפורים של פו צ'ונג לינג, סופר
סיני שחי במאה השש-עשרה. לפי מידע שבמסורת הוא
כתב מעל מאה סיפורים קצרים, אך רק מעטים מהם
נשמרו עד היום. הסיפור על נמר-הבן פו-צ'י, מבוסס על
פי המסורת על מעשה שהיה באמת.